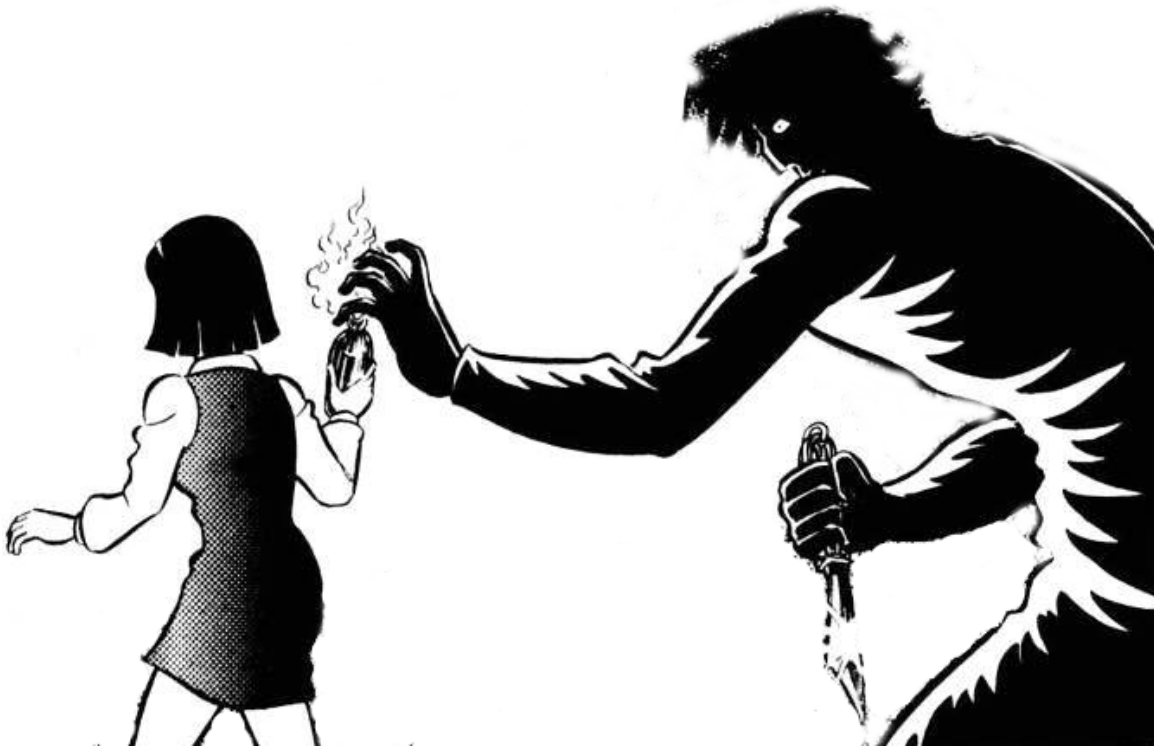


Γιατί και πώς οι Χρυσουγίτες ζουν ανάμεσά μας



Αναζωπύρωση

Γιατί και πως οι Χρυσουγίτες ζουν ανάμεσά μας

Αναζωπύρωση
Αθήνα, Μάιος 2016

Το παρόν κείμενο γράφτηκε την άνοιξη του 2015 αλλά για διάφορους λόγους παρέμεινε τελικά αδημοσίευτο. Σήμερα που πλέον η Αναζωπύρωση έκλεισε τον κύκλο της, αποφασίσαμε να το δημοσιεύσουμε ώστε με την «τελευταία μας πνοή» ως συλλογικότητα να μοιραστούμε με το υπόλοιπο ανταγωνιστικό κίνημα κάποιες από τις σκέψεις μας γύρω από τον ρόλο της ΧΑ τα τελευταία χρόνια. Ένας ρόλος που συνδεόταν άμεσα με τις στρατηγικές του ελληνικού κράτους και με αυτό που αποκαλείτε σύγχρονος φασισμός, ο οποίος υπήρξε σημαντικό κομμάτι της δραστηριοποίησής μας.

2009: Η χρονιά του «τρόμου»

Η εξέγερση τον Δεκέμβρη του 2008 ήταν ένα γεγονός που συγκλόνισε το ελληνικό κεφάλαιο και το κράτος του. Οι καθημερινές επί εβδομάδες συγκρούσεις -όχι αποκλειστικά στο κεντρό της Αθήνας, ούτε αποκλειστικά στην Αθήνα- με την αστυνομία, η καταστροφή επιχειρήσεων κι εμπορευμάτων, οι απαλλοτριώσεις, το μερικό μπλοκάρισμα του κυκλώματος του κεφαλαίου (πχ παρακωλύσεις στη ροή των εμπορευμάτων ή/και της εργασιακής δύναμης λόγω των ταραχών σε κεντρικές οδικές αρτηρίες) δημιούργησαν ένα τεράστιο σοκ στο ελληνικό κράτος. Η δολοφονία του Γρηγορόπουλου υπήρξε μεν η αφορμή της εξέγερσης, αλλά η βαθύτερη αιτία της δεν μπορεί να αποδοθεί εκεί. Η κρατική αυτή δολοφονία δεν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία, όμως δημιούργησε μια αλυσίδα γεγονότων που λίγες φορές έχουμε δει. Φυσικά, μεγάλο ρόλο στο «να βγει ο κόσμος στον δρόμο» έπαιξαν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της δολοφονίας -η εφηβική ηλικία κι η ελληνική εθνικότητα του δολοφονηθέντος- τα οποία προκάλεσαν συγκίνηση και οργή ακόμα και σε κοινωνικές ομάδες που γενικότερα μένουν απαθείς, ή έστω μετριοπαθείς, μπροστά σε άλλες δολοφονίες. Όλοι αυτοί όμως παρόλο που βρίσκονταν στον δρόμο, άρα υπήρξαν κομμάτι της εξέγερσης, δεν ήταν το κύριο υποκείμενο που έδωσε στη διαμαρτυρία τα εξεγερσιακά της χαρακτηριστικά. Δεν ήταν τα συνδικάτα ή οι κομματικοί φορείς της αριστεράς εκείνοι που «πρωταγωνίστησαν» στα οδοφράγματα: πολλές φορές μάλιστα έλαβαν, μέσω των ανακοινώσεών τους τουλάχιστον, τον χαρακτήρα της αντιεξέγερσης. Εκείνοι που έδωσαν τελικά στον Δεκέμβρη του 2008 τα χαρακτηριστικά ταραχών ήταν κυρίως αυτοί που δεν είχαν ούτε παρελθόν ούτε και μέλλον. Με αυτό εννοούμε όσους ήδη βρίσκονταν στην ανεργία, την επισφάλεια και την μαύρη εργασία και δεν έβλεπαν στον ορίζοντα καμία αλλαγή προς το καλύτερο (η οικονομική ύφεση βρισκόταν ήδη σε εξέλιξη) δηλαδή κατά κύριο λόγο οι μετανάστες κι οι, λιγότερο ή περισσότερο, νεαροί σε ηλικία ντόπιοι προλετάριοι. Έτσι, το κεφάλαιο και το πολιτικό του προσωπικό έπρεπε να βρει λύσεις φοβούμενο την επανάληψη παρόμοιων, ή ακόμη μεγαλύτερων, ταραχών καθώς θα οξυνόταν η καπιταλιστική κρίση. Η ανάγκη για διαχείριση του προλεταριάτου πήγαζε λοιπόν από δύο συνθήκες. Αφενός στη διαδικασία απαξίωσης της εργασιακής μας δύναμης -η οποία, κοιτώντας αναδρομικά, βρισκόταν ακόμη στα αρχικά της στάδια- κι αφετέρου ως απάντηση στην εξέγερση. Κι ήταν αυτή η απάντηση στην εξέγερση που έκανε την άγρια διαχείριση του προλεταριάτου να εμφανιστεί με ένα μεγάλο «μπαμ» πριν ακόμη ξεσπάσουν βιαίως οι μείζονες πολιτικές διαχειρίσεις της καπιταλιστικής κρίσης κι αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου.

Μία εκ των πληθώρα λύσεων για το ζήτημα της διαχείρισης του προλεταριάτου που εφαρμόστηκαν από το ελληνικό κράτος, βρέθηκε στο πάντα πρόθυμο κομμάτι του

παρακράτους που λέγεται Χρυσή Αυγή. Βέβαια, το χαρτί «Χρυσή Αυγή» που αποφασίσε το κεφάλαιο να παίξει στο κοινωνικό ποκέρ που διεξαγόταν προσέφερε κάποιες λύσεις και σε άλλους τομείς, αλλά ο ρόλος της ως κομμάτι του μηχανισμού επιβολής του «νόμου και τάξης» ήταν ο κυριότερος, κι αυτό φαίνεται από τα γεγονότα του 2009. Να σημειώσουμε σε αυτό το σημείο ότι δεν θα αναλύσουμε τον ρόλο και τις δράσεις της ΧΑ πριν από αυτή τη χρονολογία, όχι επειδή τις βρίσκουμε αμελητέες ή ανάξιες αναφοράς (το αντίθετο μάλιστα), αλλά επειδή δεν βρίσκουμε να εξυπηρετεί ιδιαίτερα τους σκοπούς του παρόντος κειμένου. Το «σωτήριο» έτος 2009 λοιπόν, αυτό που παρατηρούμε είναι μια ποσοτική αλλά και ποιοτική αλλαγή στην ΧΑ σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια, φέρνοντάς τη ξανά σε αντίστοιχες, κι ακόμα μεγαλύτερες, «δόξες» από αυτές στις αρχές και μέσα της δεκαετίας του 1990 με το μακεδονικό ζήτημα και τον πόλεμο της Βοσνίας. Κάπως έτσι λοιπόν, το 2009 αποτέλεσε μια χρονιά-ορόσημο για τη ΧΑ με έντονη παρουσία στο δρόμο όπως η επιθέση με στρατιωτική χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών στα Εξάρχεια, την επιτροπή κατοίκων στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα, τη συστράτευσή της με την αστυνομία εναντίον των μεταναστών που στεγάζονταν στο παλιό εφετείο στην Ομόνοια, τον εμπρησμό του καταυλισμού Αφγανών στην Πάτρα, τα μηχανοκίνητα τάγματα με πάνω από 30 επιθέσεις σε Πακιστανούς στις γειτονιές της Ν. Ιωνίας, Ν. Ηρακλείου και Γαλατσίου, και πολλά ακόμα περιστατικά που θα μας έπαιρναν σελίδες για να απαριθμήσουμε. Κι όλα αυτά μέσα σε μόλις έναν χρόνο. Η Χρυσή Αυγή ύστερα από μερικά χρόνια σχετικής αδράνειας ξαναπαίρνει δυναμικά στο παιχνίδι.

Όσα δεν φτάνει η αλεπού τα κάνει η ΧΑ

Δεν θα αναλωθούμε σε μια δημοσιογραφική καταγραφή των επιθέσεων της ΧΑ καθώς αυτές είναι λίγο-πολύ γνωστές. Το μόνο που αρκεί να πούμε είναι πως κάθε χρόνος που περνούσε πρόσθετε και περισσότερα θύματα στο ενεργητικό της με ξυλοδαρμούς, μαχαιρώματα, εμπρησμούς, πογκρόμ και δολοφονίες. Αν συγκρίνουμε τις κινήσεις του κράτους με αυτές της ΧΑ την περίοδο του 2008-2013, θα δούμε πως αυτές ταυτίζονται απόλυτα, και διαπιστώνουμε πως η επίθεση στο προλεταριάτο γίνεται συντονισμένα από το κράτος και το παρακράτος. Είναι ασφαλές να πούμε πως κατά κύριο λόγο όσα κομμάτια της διαχείρισης του προλεταριάτου δεν μπορούσε να τα πράξει επισήμως η αστυνομία, το βάρος της εφαρμογής τους έπεφτε στη ΧΑ. Το μεγαλύτερο κομμάτι των δραστηριοποιήσεων της ήταν η συνέχιση της στρατιωτικοποίησης της εργασίας και των πλεονάζοντων για το κεφάλαιο πληθυσμών με μαφιόζικες πρακτικές όπου δεν έφτανε το χέρι του μπατσοστρατιωτικού συμπλέγματος. Από το κράτος έχουμε στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και «Ξένιο Δία», και από τους φασίστες πογκρόμ και

δολοφονίες μεταναστών. Από το κράτος καταστολή ταξικών και κοινωνικών αγώνων, από τους φασίστες επιθέσεις σε αγωνίστες κι οργανώσεις της ευρύτερης αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου. Και φυσικά, δεν θα μπορούσαμε να μην σημειώσουμε πως η φράση «αν κάνετε μαλακίες θα σας φέρω τη Χρυσή Αυγή» είχε γίνει καραμέλα στο στόμα πολλών αφεντικών όταν έρχονταν αντιμέτωποι με εργατικές διεκδικήσεις.

Το κρυφτούλι με την «μαύρη» οικονομία

Όμως ο ρόλος της ΧΑ δεν ήταν αποκλειστικά κατασταλτικός. Η ταύτιση συνεχίζει και γύρω από την επίθεση στον άμεσο και έμμεσο μισθό μας, με την Χρυσή Αυγή από την μία να εναντιώνεται στην αύξηση της φορολόγησης των εφοπλιστών και από την άλλη να προσπαθεί να οργανώσει τον δουλευμορικό μηχανισμό «Όμιλος Ανεύρεσης Εργασίας Δοκιμαζόμενων Ελλήνων», δημιουργώντας πελατειακές σχέσεις όπως τόσα χρόνια το ΠΑΣΟΚ κι η ΝΔ, κανονίζοντας στους εργοδότες φτηνούς εργαζομένους με μισθό μικρότερο του βασικού χωρίς καθορισμένο ωράριο εργασίας κι ένσημα. Και βέβαια, οι πελατειακές σχέσεις δεν σταματούν εκεί, αλλά συνεχίζονται και στην επάνδρωση διάφορων θέσεων εργασίας στους κόλπους του εγκληματικού κεφαλαίου από μέλη της Χρυσής Αυγής. Είσαι μπρατσαράς; Γουστάρεις όπλα και σε εξιτάρει ο κίνδυνος; Η ΧΑ θα σου βρει μεροκάματα σε κάποιο κλάδο του οργανωμένου εγκλήματος.

Από πορτιέρηδες μέχρι πορνεία κι από ξεκαθαρίσματα λογαριασμών έως εμπόριο όπλων, για όλα είχε καλοθελητές και διασυνδέσεις η Χρυσή Αυγή. Στον Άγιο Παντελεήμονα, περιοχή που «έδενε κι έλυνε» η ΧΑ, βρίσκονταν τα κεντρικά της αλυσίδας φούρνων Χωριάτικο η οποία ξέπλενε χρήμα κυκλώματος πορνείας. Α, εκεί ο χρυσαυγίτης Γιώργος Βάθης είχε κατάστημα επίπλων, το οποίο τελικά αποκαλύφτηκε πως ήταν βιτρίνα κυκλώματος πορνείας. Α, εκεί το είδος επιχειρήσεων που ανθίζουν είναι τα κωλόμπαρα κι οι οικοί ανοχής. Α, λίγο πιο κάτω, στην πλατεία Αττικής, είναι το «ροζ» ξενοδοχείο New Dream του Νίκου Μιχαλολιάκου και της Ελένης Ζαρούλια. Do you see a pattern here? Και βέβαια, ποιος ξεχνάει πως πίσω από επιθέσεις σε μαγαζιά μεταναστών κρύβεται και η πώληση προστασίας; Το γνωστό «πέσε δυο κατοστάρικα για να μην στο σπάσουμε».

Αλλά από την άλλη, στη ΧΑ υπάρχουν και λαμπρές προσωπικότητες όπως ο πρώην διοικητής του νοσοκομείου Νίκαιας, Άρης Σπίνος. Ωχ, όμως αυτός τελικά ήταν μπλεγμένος σε υποθέσεις εκβιασμών και πώλησης προστασίας. Ο Παναγιώταρος όμως φαίνεται κομπλέ παιδί. Όπως είχε δηλώσει στη ΝΕΤ το 2005 ένα ιδρυτικό μέλος της Πατριωτικής Συμμαχίας, ο Παναγιώταρος έβγαζε τίμια το ψωμί του κι εκείνη την περίοδο είχε κλείσει επιχειρηματική συμφωνία σχετικά με καπέλα τζόκεϊ με τον Απόστολο Βαβύλη. Στις επιχειρηματικές δραστηριότητες του Βαβύλη, πέρα από το

εμπόριο καπέλων με τον Παναγιώταρο, συγκαταλέγονταν και το εμπόριο ναρκωτικών και όπλων. Χμμ... Λες σε κάποια φάση να μπερδεύτηκαν οι παραγγελίες; Μήπως η παράνομη διακίνηση όπλων του Βαβύλη σχετιζόταν με το κατάστημα «Φάλαγγα» αστυνομικού/στρατιωτικού εξοπλισμού του Παναγιώταρου; Ο οποίος Παναγιώταρος δεν ήταν και εισαγωγέας και προμηθευτής της Ελληνικής Αστυνομίας; Κι ο Βαβύλης δεν σχετιζόταν με τη Tactical, εταιρία που πουλάει όπλα επίσης στην ΕΛ.ΑΣ; Και τα ναρκωτικά του Βαβύλη ποιοι τα διακινούσαν; Χμμ...

Fun fact: η Σκορδέλη ήταν εκείνη που έσκιζε τις ετικέτες «Made in Pakistan» απ' τα μπλουζάκια που πουλούσε στους μπάτσους ο Παναγιώταρος.



Η Σκορδέλη ήταν στον Άγιο Παντελεήμονα, σωστά; Εκεί τα βοθρολύματα μαζεύονταν κι είχαν ως ορμητήριο το μπαρ Πύλες του, επίσης ασπόνδυλου μέλους της ΧΑ, Χρήστου Ρήγα. Αυτός ήταν το πρωτοπαλικάρο του Μπάμπη Λαζαρίδη, ιδιοκτήτη του νυχτερινού κέντρου Μούσες. Όμως οι δουλιές δεν πήγαιναν καλά, καθώς ο τρισκατάρατος ο συνεργάτης του Γιώργος Βουτυράκος τα έσπασε μαζί του κι άνοιξε δικό του νυχτερινό κέντρο, το Caramella. Έτσι ο Ρήγας, ξηγημένος τύπος, πήγε να καθαρίσει για το boss, αν και τελικά όμως η απόπειρα δολοφονίας απέτυχε.

Ας αλλάξουμε όμως λίγο παραστάσεις κι ας πάμε ένα πρωινό αρκετά χρόνια πίσω, στη βίλλα του Αναστάσιου Πάλλη στη Βούλα. Εκεί, ο Πάλλης με τον κολλητό του, συνεργάτη και κουμπάρο του Βίκτωρα Ρέστη απολάμβαναν το καφεδάκι και το τσιγάρο τους προσπαθώντας να απαντήσουν στα τρία πιο βασανιστικά φιλοσοφικά ερωτήματα των μεγαλοεπιχειρηματιών. Όταν πεθάνουμε θα τα πάρουμε μαζί μας; Υπάρχει καλύτερο σούσι από το κοκορέτσι; Αφού κάνουμε που κάνουμε βρωμοδουλιές, δεν πουλάμε παράνομα και όπλα; Πιστεύουμε ότι μαντέψατε σε ποια απ' τις ερωτήσεις καταφέρανε να βρουν απάντηση. Και κάπως έτσι λοιπόν, οι δύο αυτοί μεγαλομέτοχοι της εφημερίδας «Πρώτο Θέμα», ο Πάλλης μπλεγμένος σε ιστορίες με «ροζ» τηλέφωνα και στην υπόθεση της μονής Βατοπεδίου (όπως κι ο Βαβύλης), ο Ρέστης τραπεζίτης κι εφοπλιστής, αποφάσισαν να επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους.

Ο Ρέστης, με φραγκάκια στα ναυπηγεία Περάματος, ήταν κι ένας από τους εφοπλιστές κι εργολάβους που τα σκάσανε στη ΧΑ για να φτιάξει εκεί δικό της συνδικάτο. Βέβαια, κι η ίδια η Χρυσή Αυγή είχε δουλίσες στο Πέραμα, καθώς ο γραμματέας της εκεί

τοπικής οργάνωσης της ΧΑ, Περικλής Μουλιανάκης, ήταν ο ιδιοκτήτης της Periklis Shipping Services CO, εργολαβικής εταιρίας για ναυτιλιακές επιχειρήσεις. Βέβαια, οι δουλίτσες δεν σταματάνε εκεί. Ο Λαγός έλεγε στους κολλητούς του πως ο Μιχαλολιάκος μέσω φίλων του εφοπλιστών, του έβρισκε μεροκάματα ως ένοπλος φρουρός σε εμπορικά πλοία τα οποία έπλεαν σε επικίνδυνες για πειρατεία περιοχές. Ο Ρέστης, ο Πάλλης και δύο ακόμα είχαν την εταιρία IMS Enterprises SA, η οποία εν ολίγοις ήταν ιδιωτικός στρατός για φύλαξη πλοίων από πειρατές. Βρε βρε, τι ωραία που είναι να έχεις φίλους! Αλλά φίλους είχε κι ο Λαγός, οπότε κάποια αντιπειρατικά μεροκαματάκια τα έκανε με τον Πατέλη. Τελικά, μόνος χαμένος από την όλη υπόθεση φαίνεται να ήταν οι κινηματογραφικές εταιρείες, καθώς δυστυχώς το dynamic duo της ΧΑ δεν έτυχε να πέσει πάνω σε γυρίσματα των ταινιών «Πειρατές της Καραβαϊκής».



Πατέλης the Boy Wonder, την ημέρα που σχεδόν έπιασε τον καπετάνιο Jack Sparrow

Στεγνοκαθαριστήριο: Η Άρια Φυλή

Αυτά τα λίγα απ' τις σχέσεις της Χρυσής Αυγής με μαφιόζους και τις δραστηριοποιήσεις της ίδιας ως μαφία. Βέβαια, αυτά δεν είναι τα μόνα που μπορεί να αναφέρει κανείς. Για παράδειγμα, δεν αναφερθήκαμε καθόλου στη δραστηριοποίηση της ΧΑ σε άλλες περιοχές όπως η Νίκαια και την εκεί σύνδεσή της με τα κυκλώματα της νύχτας. Ούτε αναφερθήκαμε στον λόγο που τα ασπόνδυλα «εγκαταστάθηκαν» στον Άγιο Παντελεήμονα, τα εκεί παιχνίδια real estate και την επερχόμενη(;) ανάπλαση του κέντρου της Αθήνας, αλλά μάλλον είναι αρκετά για να καταλάβουμε τα παιχνίδια που κρύβονται από πίσω και τον διττό ρόλο και χαρακτήρα της ΧΑ. Σε αυτό το σημείο όμως

κάποιος εύλογα θα αναρωτηθεί: γιατί ένα κομμάτι του οργανωμένου εγκλήματος να γίνει κόμμα, και γιατί ένα κόμμα να γίνει κομμάτι του οργανωμένου εγκλήματος;

Ένα παραπλήσιο παράδειγμα με μαφιόζους να εισέρχονται πλέον στην «πολιτική ζωή του τόπου μας» είναι οι περιπτώσεις του Μπέου στον Βόλο και του Μαρινάκη στον Πειραιά. Η μέχρι παλαιότερα πολιτική μεσολάβηση των επιχειρηματικών τους συμφερόντων κρίνεται πλέον ως μη επαρκής και αρχίζουν να διαδραματίζουν οι ίδιοι άμεσα, χωρίς προσχήματα και καλύψεις, κυρίαρχο ρόλο στη δημόσια πολιτική σφαίρα μέσω κωλοκαθίσματος σε θεσμικές καρέκλες. Οι λεγόμενοι «νονοί της νύχτας» δεν χρειάζονται πλέον το «πέπλο της νύχτας» να τους κρύβει και βγαίνουν στο πολιτικό προσκήνιο για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους. Σε έναν παράλληλο με αυτόν δρόμο βαδίζει κι η Χρυσή Αυγή. Και λέμε παράλληλο καθώς ο Μπέος και (κυρίως) ο Μαρινάκης είναι πρωτοκλασάτα ονόματα κεφαλιών του εγκληματικού κεφαλαίου, ενώ οι χρυσαυγιτές είναι στα χαμηλότερα στρώματα: οι «ψιλικατζήδες» της φάσης και τα «μπράτσα» προς εξαγορά για να κάνουν τη μαφιόζικη λάντζα.

Αφού όμως η Χρυσή Αυγή φαντάζει μικρή μπροστά στους μεγαλοκαρχαρίες, και αφού οι μεγαλοκαρχαρίες βγαίνουν κι από μόνοι τους πλέον στα ανοιχτά, γιατί μπήκε η ΧΑ ως «βιτρίνα» ανάμεσα στο κράτος και τους μεγαλοκαρχαρίες;

Μα επειδή ανάμεσα στη βιτρίνα και τους μεγαλομαφιόζους υπάρχουν τα πλυντήρια! Η Χρυσή Αυγή έχει διασυνδέσεις αφενός με ελληνικές μυστικές υπηρεσίες, την αστυνομία, τον στρατό, υπουργεία, την εκκλησία και γενικότερα οτιδήποτε μπορούμε να αποκαλέσουμε «βαθύ κράτος», και αφετέρου με κεφαλαιοκράτες αμφίβολης «καθαρότητας» απέναντι στο νόμο. Αυτό σε συνδυασμό με τη νομική της υπόσταση ως κόμμα, και μάλιστα από ένα σημείο και μετά κοινοβουλευτικό, την έκανε πρώτη τάξεως μεσάζοντα ανάμεσα στην «μαύρη» και «λευκή» οικονομία. Και από τη στιγμή που μπορούν να γίνουν ανώνυμες χρηματοδοτήσεις και δωρεές προς ένα κόμμα, ο κάθε ενδιαφερόμενος μπορούσε, χωρίς να τραβήξει πάνω του βλέμματα, να ρίξει από τη «βρώμικη» τσέπη του χρήματα στη ΧΑ, από εκεί να πάνε στις offshore εταιρείες που είχε στήσει ο οικονομικός της διευθυντής, κι έτσι το χρήμα «ξεπλένοταν» και μπορούσε πια να μπει στην «καθαρή» τσέπη. Και φυσικά, οι απόγονοι των αρχαίων Σπαρτιατών κρατάγαν και κάτι για τον κόπο τους. Κάπως έτσι λοιπόν, τα βοθρολύματα βρέθηκαν να έχουν στήσει μια από τις μεγαλύτερες μπουγάδες στην Ελλάδα. Έλα όμως που ερχόταν καταιγίδα...

Gangster Blues

Το βραδυ 17ης προς 18ης Σεπτεμβρίου του 2013 στο Κερατσίνι, ο Παύλος “Killah P” Φύσσας πέφτει νεκρός από μαχαίρι Χρυσαυγιτών. Δεν θα επιμείνουμε στην εξιστόρηση

των γεγονότων εκείνης της βραδιάς, αυτά είναι γνωστά από τους αυτόπτες μάρτυρες και τα αστυνομικά ρεπορτάζ. Η δολοφονία του Killa P έθεσε σε κίνηση ένα φαινόμενο ντόμινο, αρχικά με τη σύλληψη του φυσικού αυτουργού Ρουπακιά, ύστερα άλλων μελών της ΧΑ που συμμετείχαν στη δολοφονική επίθεση, φτάνοντας τελικά στις συλλήψεις υψηλόβαθμων στελεχών και βουλευτών της ΧΑ, έως και του αρχηγού της. Η αλυσιδωτή αυτή αντίδραση ακόμα βρίσκεται σε εξέλιξη, καθώς όσο γράφεται το παρόν κείμενο η δίκη της Χρυσής Αυγής μόλις έχει ξεκινήσει.

Γιατί υπήρξαν τόσες συλλήψεις; Αν αυτές παραμένανε στο επίπεδο της σύλληψης του Ρουπακιά και μερικών ακόμα ασπόνδυλων που εμπλέκονταν άμεσα στη δολοφονία με τη φυσική τους συμμετοχή, τότε η εξήγηση θα ήταν απλή. Η επίθεση έγινε από ένα μεγάλο μπουγίο φασιστών μπροστά σε δεκάδες μάρτυρες, όποτε το θέμα θα ήταν δύσκολο να μπει κάτω από το χαλάκι. Επίσης, αυτή τη φορά δολοφονήθηκε Έλληνας πολίτης κι όχι κάποιος μετανάστης, γεγονός που προξένησε αντιδράσεις στο λεγόμενο «λαϊκό αίσθημα», ίσως ακόμη και σε μια μειοψηφία ψηφοφόρων της ΧΑ. Λόγω λοιπόν των συνθηκών της δολοφονίας δεν θα μπορούσαν παρά να υπάρξουν μερικές συλλήψεις και καταδικαστικές αποφάσεις των φυσικών αυτουργών. Αλλά το ζήτημα ξέφυγε από αυτά τα πλαίσια κι οι Χρυσανγίτες παρεπέμπονται μαζίκα σε δίκη. Το κράτος τρώει τα ίδια τα παιδιά του, κι αυτό δεν μπορεί να αποδωθεί απλώς στο γεγονός πως το ζήτημα ήταν πολύ χοντρό για να μπαλωθεί. Οπότε η δολοφονία του Killa P ήταν απλώς η πρόφαση και κάτι άλλο κρύβεται από πίσω.

Αρχικά, η κοινοβουλευτοποίηση ενός κομματιού της ελληνικής μαφίας μέσω της ΧΑ ήταν τελικά πιο επιτυχημένο πείραμα απ' ότι περιμένανε όσοι την προώθησαν. Τη βάλανε να κάνει τις βρωμοδουλειές τους κι αυτή κόντευε να βγει αξιωματική αντιπολίτευση! Εντάξει, ίσως λίγο τραβηγμένο το αξιωματική αντιπολίτευση, αλλά το νόημα το πιάσατε. Κι αυτό αν στο εσωτερικό ίσως και να μπορούσε να γίνει αποδεκτό, ήταν κάτι που θα δημιουργούσε προβλήματα στο εξωτερικό με τα, τουλάχιστον έως τώρα, κριτήρια της καπιταλιστικής δύσης. Μπορεί το ευρωκοινοβούλιο να μην είναι κανά κατηχητικό αλλά υπάρχουν κι όρια, και το ελληνικό κράτος δεν μπορούσε να πάει σε αυτό με αντιπροσώπους μπράβους και τύπους με τατού σβάστιγκες.

Το δεύτερο πρόβλημα ήταν η υπερβολική διόγκωση της βάσης της Χρυσής Αυγής. Όπως προαναφέραμε, η ΧΑ ως κομμάτι του οργανωμένου εγκλήματος έβρισκε στα μέλη της σχετικές δουλίτσες. Όμως, όπως είπαμε, δεν είναι δα κι ο Δον Κορλεόνε. Δεν μπορεί να μοιράζει απλόχερα μεροκάματα στον τομέα του παράνομου κεφαλαίου επειδή πολύ απλά δεν έχει και τόσα. Οπότε από τη μία η ανάγκη για τη διατήρηση της βάσης της, και από την άλλη η αίσθηση του Superman που της έδιναν τα ποσοστά της, την ωθούσαν να επεκταθεί. Όμως οι παράνομες δραστηριοποιήσεις του κεφαλαίου δεν δημιουργήθηκαν χτες, οπότε δεν υπάρχει «παρθένο έδαφος» να επεκταθείς χωρίς

να μπει στα «χωράφια» του διπλανού σου. Οπότε η ΧΑ είτε θα έπρεπε να ανοίξει έναν πόλεμο με άλλα μαφιόζικα κυκλώματα μεγαλύτερα και παλαιότερα από αυτή, είτε θα έπρεπε να της μπει ένα φρένο και να τη συμμαζέψουνε από διαθέσιμες επέκτασης.

Όμως, πέρα απ' αυτά, στην αρχή του κειμένου μας ισχυριστήκαμε πως η ΧΑ λειτουργούσε ως μία «άτυπη» ομάδα επιβολής της δημόσιας τάξης ύστερα από την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Μπόρεσε όμως να σταθεί επάξια σε αυτό τον ρόλο της;

Θα λέγαμε πως αρχικά ναι. Η δράση της και μόνο στο κέντρο της Αθήνας από τις αρχές του 2009 έως και λίγο μετά τα μέσα του 2011 αξίζει συγχαρίκια, απονομή τιμητικής πλακέτας και δακρύβρεχτους εναγκαλισμούς από στελέχη της ΓΑΔΑ για το έργο που επιτέλεσανε πλάι-πλάι. Όμως, από εκείνη την περίοδο κι έπειτα η Χρυσή Αυγή φαίνεται να χάνει τον ρόλο της όσον αφορά τον τομέα της πειθάρχησης του προλεταριάτου. Όταν ως κεντρικός «αντίπαλος» στους τότε διαχειριστές της κρίσης κι αναδιάρθρωσης του ελληνικού κεφαλαίου αναδύονταν οι αγανακτισμένοι, η Σπίθα, το ΕΠΑΜ, ο (πλέον διαχειριστής του ελληνικού κεφαλαίου) ΣΥΡΙΖΑ, η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ κι ο Νίκος Φωτόπουλος, τότε μπορούμε να πούμε πως το κεφάλαιο και το πολιτικό του προσωπικό μάλλον μας παίζουν μονότερμα. Η ύπαρξη του κινήματος των αγανακτισμένων κι οι γενικές απεργίες του 2011 δημιούργησαν ένα πραγματικό πρόβλημα δημόσιας τάξης καθώς τελικά στις συγκεντώσεις και τις διαδηλώσεις τους διείσδυσαν υποκείμενα που προσέδωσαν στις διαμαρτυρίες αυτές χαρακτηριστικά ταραχών – αν κι αυτή τη φορά, σε αντίθεση με την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, οι μετανάστες απουσίαζαν. Όμως, παρ' όλες τις ταραχές, οι διαμαρτυρίες αυτές τελικά δεν υπήρξαν πραγματική απειλή για το κεφάλαιο ως σχέση, καθώς εν γένει αναζητούσαν την αναγνώρισή τους από το κράτος και δημιούργησαν μια νέα, *παρηγμένη από τα κάτω* εθνική ενότητα. Χαρακτηριστική του εθνικού χαρακτήρα του κινήματος των αγανακτισμένων υπήρξε η παρουσία ακροδεξιών στη λεγόμενη «πάνω πλατεία». Στις διαμαρτυρίες αυτές, ως κυρίαρχο στοιχείο υπήρξε μια διεκδίκηση προς το έθνος-κράτος για τη σταθεροποίηση της «κανονικής» μισθωτής εργασίας – κι όσοι ήταν αποκλεισμένοι απ' αυτή, αιτήθηκαν την άρση του αποκλεισμού τους. Όχι απλώς η ΧΑ δεν ανέλαβε την καταστολή του κινήματος αυτού, αλλά διάφοροι φασίστες (είτε εκτός ΧΑ, είτε απλά μέλη της ΧΑ αλλά όχι με την «κομματική τους ταυτότητα») έδωσαν και το παρών συμμετέχοντας σε διάφορες από τις κινητοποιήσεις – από τις οποίες κάποιες φορές εκδιώχτηκαν μέσω επιθέσεων αριστερών κι αντιεξουσιαστών.

Εν τέλει, σε κανένα εργατικό αγώνα που διεξάχθηκε τα τελευταία χρόνια η ΧΑ δεν αποτέλεσε άμεση κατασταλτική δύναμη. Καμιά απεργία δεν χτυπήθηκε από αυτή, πουθενά ο ταξικός ανταγωνισμός δεν υποχώρησε λόγω των παρακρατικών πλοκαμιών. Αρκούσε η καταστολή, είτε φυσική (μπάτσοι) είτε νομική (κήρυξη απεργιών

ως παράνομες κι επιτάξεις εργαζομένων), του επίσημου αστικού κράτους. Και φυσικά, δεν θα μπορούσαμε να αφήσουμε απ' έξω την αριστερά και δη το ΣΥΡΙΖΑ, που διεκδικεί το μονοπώλιο της κατασταλτικής χειραγώγησης στο εσωτερικό των εργατικών κινητοποιήσεων με τις τακτικές ήττας και τις περίφημες «αναδιπλώσεις του κινήματος».

Ακόμα και στον τομέα της διαχείρισης των μεταναστών, τη σπесиαλιτέ δηλαδή της ΧΑ, οι επίσημες πολιτικές του κράτους βρέθηκαν να παίζουν καλύτερη μπάλα από τα βοθρολύματα. Τι να τους κάνει μερικούς μαχαιροβγάλτες και τα πογκρόμ τους όταν αυξανόταν η παρουσία της αστυνομίας στους δρόμους και δημιουργούνταν νέα μηχανοκίνητα σώματα ασφαλείας; Όταν οι επιχειρήσεις-σκούπα έγιναν κομμάτι της καθημερινής ρουτίνας; Όταν φτιάχνονται στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών για την αποθήκευση της εργασιακής τους δύναμης; Όταν στήνονται φράχτες στα σύνορα του Έβρου; Όταν ο βυθός του Αιγαίου βρίθει ναυαγίων και πτωμάτων μεταναστών;

Μέρα με τη μέρα, η διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης περνάει πάνω από τα κορμιά μας σε όλη της τη βανουσιότητα και το κεφάλαιο μας λέει καθαρά και ξάστερα να μην κάνουμε και πολύ θόρυβο καθώς ψοφάμε. Το έθνος-κράτος δεν χρειάζεται σε αυτή τη φάση τα ασπόνδυλα για να μας διαχειριστεί σε μεγάλη κλίμακα, το κάνει μέσω των επίσημων μηχανισμών του. Και κάπως έτσι, οι φασίστες φτάσανε στο σημείο να δημιουργούν περισσότερα προβλήματα από αυτά που χρειαζόταν και μπορούσαν να επιλύσουν. Η παρατεταμένη κι εντατική παρουσία της ΧΑ στη δημόσια σφαίρα, τόσο στο πεζοδρόμιο όσο και στο κοινοβούλιο, δημιούργησε τα τελευταία χρόνια έναν αντιφασιστικό κύκλο αγώνων, την στιγμή που πέρα απ' αυτόν θα μπορούσαμε να πούμε πως (σε «κεντρικό επίπεδο») δεν πολुकουνιόταν φύλλο από το 2012 κι ύστερα. Αν αφήσουμε στην απ' έξω τις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις, βλέπουμε πως τα τελευταία χρόνια το ανταγωνιστικό κίνημα δεν κάναμε και πολλά πράγματα – χωρίς να θέλουμε να μειώσουμε στο ελάχιστο ακόμη και τον πιο μοριακό αγώνα που δώθηκε. Εν ολίγοις, μας τους φέρανε για να μας κλείσουνε στα σπίτια μας, αλλά αυτό που τέλικά έγινε ήταν να μας βγάλουνε στους δρόμους. Το Κερατσίνι την επομένη της δολοφονίας του Killah Ρ θύμιζε κάτι από Δεκέμβη του 2008 και ξαφνικά τα πράγματα αντιστράφηκαν: ενώ η ΧΑ έπρεπε να καταστείλει τις προλεταριακές αναταραχές, τελικά έγινε η αιτία του ξεσπάσμάτος τους. Γιατί λοιπόν να τους έχουν ξαμολυμένους και να διαταράσσεται η κοινωνική ειρήνη που επικρατεί από, σχετικά, τις αρχές του 2012;

Οπότε, η λύση που έμενε για το κεφάλαιο και το κράτος του ήταν να μαζέψει τη ΧΑ και να «περιοριστεί» στις δικές του θεσμικές δυνάμεις πειθάρχησης: τους μπάτσους, τους ελεγκτές, τους καρabanάδες, τους φοροεισπράκτορες, τους αξιολογητές, τους οικονομολόγους, τους συνδικαλιστές κλπ.

Μετά από εσένα, τι;

Οπότε; Τι σημαίνουν όλα αυτά; Προσπαθούμε να σας πείσουμε πως ξεμπερδέψαμε από τα βοθρολύματα; Όχι. Αν και δεν μας αρέσει να παριστάνουμε τα μέντιουμ, θα προσποιηθούμε την Πυθία. Κι όπως αυτή, θα πούμε κάποια πράγματα σχετικά αόριστα και γενικόλογα ούτως ώστε ότι και να γίνει τελικά να πέσουμε μέσα στις προβλέψεις μας – είμαστε ωραίοι τύποι, ε;

Η πιο πάνω δήλωση μας πως «το κράτος τρώει τα ίδια τα παιδιά του» είναι λίγο προβοκατόρικη. Η ΧΑ δεν θα διελυθεί εις τα εξ ων συνετέθει. Αυτό που πιστεύουμε είναι πως απλώς βρίσκεται υπό μια διαδικασία «καλλωπισμού», μιας και τελικά δεν είχε καλό feng shui. Μια λεύκανση οδοντοστοιχίας, ένα συντριβανάκι στο φόντο κι ένα πεντικιούρ δεν έβλαψαν ποτέ κανέναν. Έτσι κι αλλιώς, η αντιεξέγερση πέρα από το κοινοβούλιο χρειάζεται και το πεζοδρόμιο. Η αστική βία είναι δομική στη διαχείριση της κρίσης και της αλλαγής παραδείγματος, οπότε δεν χρειάζεται απαραίτητα να περιορίζεται σε έναν και μόνο φορέα, δηλαδή τα θεσμικά σώματα ασφαλείας του έθνους-κρατούς.

Αναφερθήκαμε προηγουμένως στην «εξαγωγή» Χρυσουγιτών στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Αυτό το ζήτημα μπορεί να μας δώσει κάποιες ενδείξεις για το μέλλον της ΧΑ. Υποψηφιότητα με αυτή στις ευρωεκλογές θέσανε επιχειρηματίες, δικηγόροι, ελεύθεροι επαγγελματίες, γιατροί, μηχανικοί, καραβανάδες κλπ. Το ψηφιοδέλτιο της ΧΑ θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν και του ΛΑΟΣ. Αυτές καθεαυτές οι υποψηφιότητες δείχνουν προς μια κατεύθυνση. Αρχικά, το γεγονός πως μετά τη δολοφονία του Killah P, με τη ΧΑ να αναδεικνύεται στα media ως super-villain της εγχώριας πολιτικής σκηνής, κατεβήκανε υποψήφιοι με αυτή τέτοιες «ευπόληπτες» προσωπικότητες όπως οι αντιστράτηγοι εν αποστρατεία Συναδινός και Επιτήδειος -οι οποίοι και εκλέχθηκαν ευρωβουλευτές- σημαίνει πως είχαν διαβεβαιώσεις από τους φίλους τους στο λεγόμενο βαθύ κράτος πως η ΧΑ έχει μέλλον και δεν θα βρεθούν ξαφνικά κι οι ίδιοι στα δικαστήρια με κατηγορίες περί συμμετοχής τους σε κόμμα που τελικά αποδείχτηκε εμπλεκόμενο σε ανθρωποκτονίες κι εγκληματική οργάνωση. Κατά δεύτερον, βλέπουμε ότι άρχισαν να βγαίνουν μπροστά κάποιες «γραβάτες» στη θέση των μπράβων.

Ένα άλλο στοιχείο που μας δίνει η ΧΑ είναι το γεγονός πως μόλις μερικές ώρες μετά τη δολοφονία των δύο μελών της στο Ν. Ηράκλειο, ο Κασιδιάρης δεν βγήκε να κάνει δηλώσεις περί γης που θα τρέμει καθώς θα έρχονται, αλλά ότι αρκέστηκε στο να πει «αυτές τις ώρες οι Έλληνες πρέπει να μείνουν ενωμένοι και ψύχραιμοι». Τις επόμενες ημέρες, ενώ προετοιμαζόμασταν για τα χειρότερα καθώς δραστηριοποιούμαστε και στην περιοχή του Ν. Ηρακλείου, επικράτησε απόλυτη ηρεμία. Ούτε κάποια επίθεση,

ούτε κάποια δυναμική παρουσία στους δρόμους έστω για το θεαθήναι, ούτε τίποτα. Μόνο κάτι ήρεμες και μετριοπαθείς πορείες και συγκεντρώσεις που συνδέονταν με την κηδεία και τα μνημόσυνα των Χρυσουγιτών. Κι αυτή η στάση μάλιστα ενώ μηντιακά έχουν μετατραπεί από θύτες σε θύματα, οπότε είχανε το «ηθικό δίκαιο» με το μέρος τους και τους σήκωνε το κλίμα να «πουν και μια κουβέντα παραπάνω βρε αδερφέ». Κι αντιστοίχως να κάνουν και τίποτα παραπάνω. Παράξενα πράγματα...

Παράλληλα, οι κατηγορίες που έχουν αποδοθεί σε διάφορα μέλη της ΧΑ ήταν οι λιγότερες δυνατές. Όσον αφορά την άμεση εμπλοκή κρατικών μηχανισμών στη δράση τους έγιναν επίσης τα λιγότερα δυνατά. Ελάχιστα για την αστυνομία, τσιμουδιά για τον στρατό, τίποτα για δικαστές, κουβέντα για την ΕΥΠ, σιωπή για τους χρηματοδότες της. Κι όλα αυτά ενώ σύμφωνα με τη σύμβαση του Παλέρμο, για να ευσταθεί η κατηγορία περί σύστασης εγκληματικής οργάνωσης πρέπει να αποδειχτεί χρηματικό όφελος. Αντ' αυτού, όσο γρήγορα ξεκίνησαν οι συλλήψεις μελών της ΧΑ, άλλο τόσο γρήγορα σταματήσανε κι οι έρευνες περί της χρηματοδότησής της. Ο χαρακτηρισμός «εγκληματική οργάνωση» έμεινε στα ελάχιστα ενοχοποιητικά στοιχεία. Θα μπορούσαμε όμως να περιμένουμε κάτι άλλο; Οποιαδήποτε σοβαρή έρευνα για το συγκεκριμένο θέμα θα άρχιζε πολύ γρήγορα να φέρνει στη δημοσιότητα την άμεση εμπλοκή κρατικών θεσμών και φυσικών προσώπων. Θα αποκαλύπτονταν και θα οδηγούνταν πίσω από τα σίδερα μεγάλα ονόματα του ντόπιου κεφάλαιου. Και δεν είναι μόνο τα λεφτά, αλλά και τι δουλειές πληρώνονταν με αυτά.

Προς τα που δείχνουν όλα αυτά; Μάλλον πρόκειται για τα πρώτα βήματα μιας διαδικασίας περί «σοβαρής» Χρυσής Αυγής. Ίσως η διαδικασία αυτή να αποσκοπεί σε μια ΧΑ τύπου ΛΑΟΣ αλλά με δρομίσιο παρελθόν, και με τμήμα της να αποχωρεί ή να αυτονομείται ως ένα βαθμό για να φέρνει εις πέρας τους ακτιβισμούς. Ίσως η «σοβαρή ΧΑ» να μην φέρει καν το brandname «Χρυσή Αυγή», ίσως διάφορα φυσικά πρόσωπα (είτε βαρύγδουπα είτε βητάτζες) να αλλάξουν. Ίσως να συνεχίσει με σχεδόν ίδιο τρόπο και ρόστερ με παλιότερα, ύστερα από την αστικοδημοκρατική της «κάθαρση» στα δικαστήρια με την φυλάκιση μερικών «παλαβών» που «παρεισφρήσαν» σε αυτή και δολοφονήσαν τον Killah P. Ίσως η ΧΑ να επιστρέψει στην 2005-2008 κατάστασή της, και στη θέση της να αναδυθεί μια άλλη ακροδεξιά οργάνωση/κόμμα με διαφορετικά ή και ίδια πρόσωπα, ίσως, ίσως...

Την περίοδο 2008-2013, η Χρυσή Αυγή αποτέλεσε έναν κεντρικό πρωταγωνιστή στην καθημερινότητα της πλειοψηφίας του ανταγωνιστικού κινήματος. Το ζήτημα αρχικά των ακτιβισμών της, κι ύστερα και της κοινοβουλευτοποίησής της, πολλές φορές μονοπώλησε το περιεχόμενο τόσο των συζητήσεων διάφορων συνελεύσεων, όσο κι εκείνο των παρεμβάσεων στον δρόμο. Μπορούμε με ασφάλεια να πούμε πως δημιουργήθηκε ένας ολόκληρος κύκλος αγώνων έχοντάς την στο επίκεντρο. Εδώ δεν θα προσπαθήσουμε να κάνουμε έναν απολογισμό του ευρύτερου αντιφασιστικού κινήματος του οποίου αποτελέσαμε κι εμείς τμήμα. Θα αρκεστούμε να καταθέσουμε στη δημόσια κινηματική σφαίρα κάποιες σκέψεις μας γύρω από τον λόγο εμφάνισης της ΧΑ, του περιεχομένου της δραστηριοποίησής της, και τελικά των αιτιών που παραπέμφθηκε μαζικά σε δίκη. Η αλήθεια είναι πως δεν έχουμε να καταθέσουμε μια καινοτόμο ανάλυση γύρω από αυτά για όσους βίωσαν τα γεγονότα. Η οργανωμένη όμως της καταγραφή ίσως να αποδειχτεί χρήσιμη σε μια νεώτερη γενιά αγωνιστών.

